

Arrest

nr. 123 379 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. BRIJS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Shenmeri, Tirana en bezit de Albanese nationaliteit. Van 1984 tot 1988 studeerde u aan de militaire academie (of officiersschool) Enver Hoxha in Tirana. In 1989 begon u uw militaire carrière. U diende eerst vijf jaar in Firi. Van 1993 tot 1997 werkte u als counterintelligence officier bij het commando van de luchtmacht. Van 1997 tot 2001 was u stafofficier bij de brigade voor elektronische surveillance, eveneens bij het commando van de luchtmacht. Vanaf 2002 werkte u voor de generale staf, bij het planningsdirectoraat en de dienst voor militaire samenwerking. U volgde

bijkomende militaire opleidingen in de Verenigde Staten, Roemenië en Duitsland. In 2007 behaalde u uw laatste militaire graad, die van luitenant-kolonel. Van 2006 tot 2007 werkt u bijkomend als verbindingsofficier in het Defence Corporation Office of USA binnen het Albanese Ministerie van Defensie, een fonds waarin de VS militaire steun verleenden aan democratieën in Oost-Europa. Van 2007 tot 2009 was u hoofdofficier in het bureau van de adjunct-stafchef van het leger. Tot 2009 woonde u met uw familie in Tirana. Nadat u benoemd werd als lid van de militaire vertegenwoordiging van Albanië bij de NAVO reisde u op 5 juli 2009 naar België. U werd aangesteld als stafofficier voor de politieke en militaire comités en als coördinator voor de samenwerking met de Europese Unie. Uw voornaamste taak bestond in het voorbereiden van vergaderingen voor de top drie van de Albanese defensie, bestaande uit A. I. (...), (toenmalig) Minister van Defensie, majoor-generaal X. G. (...), hoofd van de Albanese strijdkrachten, en divisieadmiraal K. G. (...), het hoofd van de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de NAVO. Sinds 2009 keerde u nog driemaal terug naar Albanië: eenmaal alleen, in november 2010 toen uw broer overleed, en twee keer met uw gezin op vakantie, in de zomers van 2011 en 2012.

Op 23 april 2013 vroeg K. G. (...) u om naar zijn bureau te komen. Hij vertelde dat hij op vraag van (toenmalig) Minister van Defensie A. I. (...) naar Tirana was geweest in verband met een probleem dat opdook na een rapport van de VN-Veiligheidsraad. G. (...) had in akkoord met de minister een getuigenis afgelegd voor de openbare aanklager waarin hij uw naam had genoemd. U vroeg om meer uitleg. G. (...) zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat u de minister spoedig zou ontmoeten in hetzelfde bureau. Terug in uw bureau vond u het betreffende rapport op het internet. U had echter geen flauw benul waarom uw naam in een getuigenis genoemd zou kunnen zijn. Na het lezen van het rapport zag u ook geen enkel punt dat iets te maken had met uw verantwoordelijkheden. Het rapport in kwestie handelt over schendingen van het wapenembargo tegen Libië. Albanië wordt genoemd als één van de twaalf landen die het wapenembargo verbroken hebben. Er worden drie vluchten genoemd, die op 10, 11 en 12 september 2011 vertrokken vanuit de Moeder Teresa Luchthaven in Tirana. U poogde verscheidene keren tijdens de koffie van G. (...) te ontfutselen hoe u bij de zaak betrokken was, maar ving telkens bot. Op 15 mei 2013 kwam A. I. (...) op het NAVO-hoofdkwartier in Brussel voor een vergadering over de militaire samenwerking van het Euro-Atlantic Partnership. Na de meeting, om 18.30 uur, ontmoette u I. (...) en G. (...) in het bureau van laatstgenoemde. De minister richtte zich tot u. Hij zei dat er een onderzoek liep op het Albanese Ministerie van Defensie, en dit in navolging van het VN-rapport. Omdat volgens het VN-rapport sommige departementen en individuen over bepaalde informatie beschikten – niet de regering, want die zou volgens het rapport correct hebben samengewerkt met de VN-experts – werd u verzocht om samen te werken met G. (...) in deze moeilijke tijd voor het Ministerie van Defensie. Indien u een getuigenis zou afleggen, zoals G. (...) al had gedaan, zou de informatie geclassificeerd worden als militair geheim. Indien u uw plicht in overweging zou nemen, zou dit niet vergeten worden. Indien u eraan zou verzaken, zou dit echter niet zonder gevolgen blijven. De volgende ochtend gaf G. (...) u meer uitleg. Bij het intern onderzoek op het Ministerie van Defensie waren hooggeplaatste personen betrokken. I. (...) had G. (...) gevraagd om het probleem op te lossen. G. (...) getuigde voor de openbare aanklager dat u en hij deelnamen aan een vergadering op het NAVO-hoofdkwartier in Brussel, georganiseerd door het militair comité, over een raamakkoord tussen MEICO (Militair Export Import Comité van Albanië) en NAMSA (NATO Maintenance Supply Agency) om militair materiaal te leveren aan de oppositie in Benghazi. Deze vergadering vond in werkelijkheid echter nooit plaats. G. (...) zei dat hij zijn deel gedaan had en dat het nu aan u was. U zei dat het gesprek voor u ten einde was en dat G. (...) zoiets niet opnieuw aan u moest vragen. G. (...) zei dat u het bureau kon verlaten maar niet onder uw verantwoordelijkheid vandaan kon komen. De volgende dag (17 mei 2013) vroeg G. (...) aan het einde van de werkdag of u nog had nagedacht over het bevel van de minister en het gesprek van de dag voordien. U stelde dat u uw antwoord al had meegedeeld. G. (...) antwoordde u dat het niet enkel om uw verantwoordelijkheid ging, maar dat u ook uw familie op het spel zette. Op maandag 20 mei 2013 riep G. (...) u opnieuw bij zich. Hij zei dat u genoeg bedenktijd had gehad. Als u moeilijkheden had met een mondelinge getuigenis, mocht u ook een schriftelijke verklaring afleggen. G. (...) zou de tekst voorbereiden. U zou enkel moeten tekenen. U weigerde echter resoluut en stapte op. Thuis vertelde uw echtgenote M. L. (...) (O.V. 7.736.337) dat de vrouw van G. (...) langs geweest was en dat, als u niet zou doen wat G. (...) u opdroeg, u, uw echtgenote en de kinderen vermoord zouden worden. U legde in het kort uit aan uw echtgenote wat er aan de hand was. U zei dat u door uw opvoeding en door uw carrière niet tegen de wet kon handelen. Op 21 mei 2013 ontbood G. (...) u opnieuw in zijn bureau. Hij gaf u te kennen dat zijn boodschap duidelijk was en dat u nu moest tekenen waar hij bij zat. U gaf aan dat u niet van mening was veranderd. G. (...) bedreigde u. Zelfs in uw graf zou u nóg tekenen. Door de mondelinge bedreigingen van G. (...) zag u geen andere uitweg dan uw ontslag in te dienen. Op 22 mei 2013 overhandigde u uw ontslagbrief aan kolonel D. H. (...), de personeelsverantwoordelijke van defensie, die op dat moment op de NAVO aanwezig was voor een vergadering. Aan het einde van de werkdag

maakte G. (...) u duidelijk dat uw berekeningen verkeerd waren en dat u meteen moest tekenen. U bleef halsstarrig weigeren. U vroeg G. (...) de volgende keer zijn bevel schriftelijk te geven zodat u een bewijsstuk in handen zou hebben. Van 24 tot 31 mei 2013 was G. (...) in Albanië (om officieren hun promotie te verlenen). Op 3 juni 2013 zei G. (...) u dat I. (...) het bevel had gegeven om dringend een getuigenis af te leggen. U zei opnieuw dat u niet van mening was veranderd. Op vrijdag 7 juni 2013 om 16 uur toonde G. (...) u de schriftelijke getuigenis die hij had voorbereid. U diende op bevel van de minister te tekenen. U weigerde maar vroeg wel een kopie van het document. G. (...) gaf u te kennen dat u zou dansen op de muziek die zij (G. (...) en I. (...)) speelden. Op 10 juni 2013 herhaalde zich het tafereel. G. (...) zei dat u niet zou vertrekken voor u getekend had. U stelde dat u uw antwoord al lang geleden had gegeven en dat het niet veranderd was. Op 14 juni 2013 vroeg G. (...) opnieuw aan u om de getuigenis te tekenen. U weigerde. U kreeg te horen dat u uw familie zou verliezen door uw eigen fouten. U antwoordde dat dergelijke dreigementen u ertoe genoopt hadden uw ontslag in te dienen zodat u geen valse verklaringen hoefde af te leggen. Op 17 juni 2013 speelde zich wederom hetzelfde scenario af. G. (...)’s geduld raakte op. Er restten u nog maar enkele dagen. Op 24 juni 2013 was het opnieuw hetzelfde liedje. U kreeg te horen dat de tijd in uw nadeel speelde. Op 28 juni 2013 werd u opnieuw gevraagd de getuigenis te ondertekenen op bevel van de minister. U zei dat u geen dergelijk bevel ontvangen had en bleef weigeren. G. (...) zei dat u de gevolgen voor u en uw familie snel zou inzien. Op 1 juli 2013 weigerde u in het bureau van G. (...) opnieuw te tekenen. G. (...) liet verstaan dat jullie elkaar snel terug zouden zien en dat u de gevolgen van uw weigering weldra zou oogsten. Op vrijdag 5 juli 2013 zei G. (...) dat het uw laatste kans was om alsnog de verklaring te tekenen. U bleef bij uw weigering. Dan vertelde G. (...) dat hij een schriftelijk verslag had opgemaakt met daarin 14 keer dat u opdrachten van de minister weigerde uit te voeren. Hij voegde daaraan toe dat u geheime stukken, met name het verslag van de meeting met het militair comité en NAMSA had verwijderd, en dat u op die manier uw functie van stafofficier had misbruikt. Al deze aanklachten zou u tegen zich krijgen. U vroeg een kopie van dit schriftelijk verslag. G. (...) riposteerde dat u deze spoedig in Albanië zou vinden. Op 12 juli 2013 uitte G. (...) de laatste bedreiging namens I. (...). Hij verklaarde u en uw familie van dan af dood. Het was slechts een kwestie van tijd. Als u en uw gezin in Albanië zouden aankomen, zouden jullie voeten zelfs niet de grond raken. Dan beval hij u weg te gaan. Voor u was er geen plaats meer in de Albanese militaire vertegenwoordiging. Op 15 juli 2013 dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in België in. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit angst er vermoord te zullen worden.

U bent in het bezit van uw diplomatiek paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 1 augustus 2012; de diplomatieke paspoorten van uw zonen D. (...) en I. (...), beide uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 1 augustus 2012; uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 24 februari 2009; uw Belgische diplomatieke identiteitskaart, geldig tot 7 juli 2014.

Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw diploma van de militaire academie Enver Hoxha, uitgereikt te Tirana in 1988; uw diploma van eerste kapitein, uitgereikt te Tirana op 6 september 1999; een certificaat van de Royal Netherlands Military Academy m.b.t. de Albanian-Netherlands International Security Course die u volgde, uitgereikt op 27 september 2002; uw diploma van majoor, uitgereikt in 2006; tal van certificaten van door u gevolgde opleidingen in de VS, Roemenië en Duitsland; de brief met de benoeming van de militairen in de Albanese militaire delegatie bij de NAVO door (toenmalig) Minister van Defensie Gazmend Oketa d.d. 30 april 2009; uw aanstellingsbrief bij de NAVO d.d. 12 mei 2009; een veiligheidstoelating voor NAVO-personeel waarmee u toelating krijgt vertrouwelijke NAVO-documenten in te kijken, uitgereikt op 16 juni 2009 en geldig tot 5 februari 2014; uittreksels van het rapport van de VN-Veiligheidsraad opgesteld door het Panel van Experts in navolging van resolutie 1973 (2011), d.d. 9 maart 2013 (over schendingen van het wapenembargo tegen Libië waarin o.a. Albanië wordt genoemd); uw ontslagbrief, opgesteld te Brussel op 22 mei 2013; een artikel van WorldTribune.com, ‘UN reports Libyan weapons have turned up in 12 countries’, d.d. 11 april 2013; en diverse artikelen over corruptie en moorden op hooggeplaatste personen in Albanië. Voorts legde uw advocaat, meester Brijs, op 2 augustus 2013 nog een nota neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Op 19 september 2013 richtte uw advocaat een schrijven aan de Dienst Protocol van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarbij hij de diplomatieke identiteitskaarten van u en uw gezinsleden en uw diplomatieke nummerplaat terugstuurde en op deze manier te kennen gaf dat u inderdaad een einde had gesteld aan uw diplomatiek verblijf in België.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld wordt dat u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte bent van het intern onderzoek dat zou lopen op het Ministerie van Defensie, waarin u gevraagd werd een valse getuigenis af te leggen. U bent enkel op de hoogte van hetgeen divisieadmiraal K. G. (...) u vertelde. Het zou gaan om een intern onderzoek waarbij sleutelfiguren uit de Albanese Defensie betrokken zijn. G. (...) zou een (valse) getuigenis hebben afgelegd ten aanzien van de openbare aanklager waarin hij ook uw naam noemde. U wist echter niet om welke hooggeplaatste personen het gaat. Evenmin wist u wie de openbare aanklager in het onderzoek is. U wist niet of het onderzoek diende om de individuen aan te wijzen die volgens het VN-rapport (menselijke) fouten hadden gemaakt (CGVS I, blz. 11, 16). Ook bij uw tweede gehoor d.d. 23 oktober 2013 had u geen nieuws over uw zaak en kon u niet zeggen of het onderzoek al dan niet nog loopt (CGVS II, blz. 4). U bracht ook geen begin van bewijs aan van dit onderzoek. U gaf aan dat er nog niets over verschenen is in de media (CGVS II, blz. 5). Aangezien het hier de kern van uw relaas betreft, kan van u verwacht worden dat u hier toch meer informatie over heeft. Het is overigens opmerkelijk dat er een openbaar aanklager bij betrokken is indien het om een intern onderzoek zou gaan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen sluitend bewijs aanbracht van uw effectief ontslag. U legde uw ontslagbrief neer, opgesteld te Brussel op 22 mei 2013. U overhandigde deze brief aan D. H. (...), de personeelsverantwoordelijke van defensie, die op dat moment op de NAVO aanwezig was voor een vergadering. U hebt geen informatie over wat er verder met uw ontslagbrief gebeurde. U verklaarde dat de Albanese wet voorziet dat bij afwezigheid van een antwoord binnen de twee maanden er geen wettelijke gevolgen verbonden zijn aan uw ontslagaanvraag (CGVS I, blz. 17). U ontving echter geen antwoord. Op 23 oktober 2013 had u nog steeds niets vernomen van uw ontslag (CGVS II, blz. 5). Uit niets blijkt echter dat u daadwerkelijk uw ontslag hebt ingediend bij de Albanese defensie. U legde geen ontvangstbewijs of –stempel neer. U legde uit dat dit in Albanië niet de gangbare praktijk is (CGVS II, blz. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat er op een ontslagaanvraag van iemand met uw hooggeplaatst diplomatiek en militair profiel niet (schriftelijk) gereageerd zou worden, en dat er bijgevolg hierover geen schriftelijke stukken zouden bestaan.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vrees nog langer actueel is. In september 2013 trad M. K. (...) van de Socialistische Partij (SP) aan als nieuwe Minister van Defensie. De SP had immers de overwinning binnengerijfd bij de parlementsverkiezingen van juni 2013. A. I. (...) werd nog wel verkozen in het parlement, maar zijn partij, de Democratische Partij (DP), maakt niet langer deel uit van de meerderheid. Gevraagd of er in het licht van deze gewijzigde situatie nog een risico voor u zou uitgaan vanwege I. (...), verklaarde u dat I. (...) slechts een schakel in de ketting is en dat de militaire structuur in haar geheel niet werd aangeraakt sinds de jongste verkiezingen. U voegde daaraan toe dat alles wat I. (...) in het verleden uitvoerde, geruggesteund werd door de militaire structuur. Bovendien zit G. (...), van wie de bedreigingen rechtstreeks uitgingen, nog steeds op zijn stoel (CGVS II, blz. 4). Deze uitleg is slechts weinig overtuigend. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u immers duidelijk aan dat A. I. (...) in opspraak kwam als hoofd van de Albanese defensie nadat Albanië in het VN-rapport ervan beschuldigd werd illegaal wapens geleverd te hebben aan Libië. De hele opzet met de valse getuigenis die u diende af te leggen, bestond er net in A. I. (...) uit de wind te zetten. Bovendien gaf u meermaals aan dat het bevel rechtstreeks van de minister kwam. U stelde toen ook uitdrukkelijk dat de minister rechtstreeks verantwoordelijk was voor de illegale wapenhandel (CGVS I, blz. 10-14). Hier kan nogmaals benadrukt worden dat u geen enkel nieuws had over het intern onderzoek waarin u gevraagd werd een valse getuigenis af te leggen (CGVS II, blz. 4). U verklaarde enkel nog met uw moeder contact gehad te hebben in Albanië (CGVS II, blz. 2). Gezien uw lange militaire carrière kan van u verwacht worden dat u over de nodige contacten beschikt om te informeren naar de stand van het intern onderzoek en/of de situatie voor u in Albanië. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet hebt aangetoond dat de storm die opstak op het Ministerie van Defensie na het verschijnen van het VN-rapport d.d. 9 maart 2013 over schendingen van het wapenembargo tegen Libië door onder andere Albanië nog steeds zou woeden. U legde zelf een artikel neer van april 2013. In de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal werden ook enkele artikelen over deze affaire teruggevonden in maart en april 2013. Nergens blijkt evenwel dat de zaak daarna nog een vervolg kreeg.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw kinderen, uw militaire carrière in Albanië en op het NAVO-hoofdkwartier in Brussel, en het feit dat Albanië in opspraak kwam naar aanleiding van een rapport van de VN-Veiligheidsraad d.d. 9 maart 2013 staan geenszins ter discussie. Uw ontslagbrief en het artikel over het VN-rapport kwamen hierboven reeds aan bod. De artikelen die u neerlegde over corruptie en de moord op hooggeplaatste personen in Albanië hebben geen betrekking op

uw persoonlijke situatie en volstaan op zich niet om a priori van een gelijkaardig risico voor uzelf te spreken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij slechts in zeer beperkte mate op de hoogte is van het intern onderzoek dat zou lopen op het Ministerie van Defensie waarin haar werd gevraagd een valse getuigenis af te leggen, beaamt eerste verzoekende partij dat zij inderdaad alleen weet wat G. haar heeft verteld. Verzoekende partijen benadrukken dat eerste verzoekende partij niet bij dit

onderzoek was betrokken en dat het haar functie of activiteiten niet betrof. Het verzoek om een valse getuigenis af te leggen kwam rechtsreeks en alleen van de minister van defensie, via G..

Verzoekende partijen stellen verder dat eerste verzoekende partij onmiddellijk en steeds heeft geweigerd om mee te werken en dat zij er niets mee te maken wenste te hebben. Bovendien is eerste verzoekende partij gevluht, is zij "*persona non grata*" verklaard en vermijdt zij elk contact met de Albanese militaire structuur. Verzoekende partijen stellen zich dan ook de vraag waarom eerste verzoekende partij dan over inlichtingen zou moeten beschikken en waarom zij vanuit België nieuws zou moeten hebben over een intern onderzoek in Albanië. Het enige nieuws dat eerste verzoekende partij kan bekomen is inderdaad via de pers, maar zoals gezegd gaat het om een intern onderzoek.

Wat betreft de opmerking dat niettemin een openbare aanklager het onderzoek voert, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat er geen alternatief is. Er is geen aparte persoon bevoegd om in die structuur op te treden. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij op geen enkele manier aangeeft waarom dit niet plausibel zou zijn. Evenmin legt verwerende partij, ondanks de onderzoeksmogelijkheden ter hare beschikking en de gedeelde bewijslast in asielzaken, enig objectief element voor. Verzoekende partijen concluderen dat dergelijke motivering onvoldoende is.

2.2.3.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij desbetreffend geen enkel objectief element heeft voorgelegd, ondanks de onderzoeksmogelijkheden ter hare beschikking en de gedeelde bewijslast in asielzaken, wijst de Raad verzoekende partijen er nogmaals op dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker zelf toekomt om aan te tonen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet door de Raad worden bijgetreden waar zij stellen dat verwerende partij objectieve bewijselementen had moeten voorleggen teneinde hun beweerde vrees voor vervolging te ontkrachten.

Betreft de poging die verzoekende partijen ondernemen om aannemelijk te doen overkomen dat eerste verzoekende partij slechts in zeer beperkte mate op de hoogte is van het intern onderzoek en dat zij niet in de mogelijkheid verkeert om hier meer informatie over te bekomen, stelt de Raad vast dat aangenomen kan worden dat eerste verzoekende partij niet elk detail van het intern onderzoek dat zou lopen op het Ministerie van Defensie, waarin zij gevraagd werd een valse getuigenis af te leggen en waarbij hooggeplaatste sleutelfiguren betrokken zijn, kent. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij helemaal niet kon zeggen om welke hooggeplaatste personen het zou gaan en wie de openbare aanklager in het onderzoek is. Zij wist ook niet of het onderzoek diende om individuen aan te wijzen die volgens het VN-rapport (menselijke) fouten hadden gemaakt. De Raad wenst verder aan te halen dat het uiterst bevreemdend overkomt dat eerste verzoekende partij niet eens kon zeggen of het onderzoek al dan niet nog loopt. Zij verklaart tijdens haar tweede gehoor dat zij helemaal geen nieuws heeft over het feit of het onderzoek nu nog loopt en dat zij over geen enkele aanwijzing beschikt dat dit onderzoek nog steeds zou lopen (administratief dossier, stuk 5a, tweede gehoor, p. 4). De Raad is van oordeel dat van eerste verzoekende partij, die stelt dat zij gedurende maanden op herhaaldelijke en steeds intensievere wijze onder druk zou zijn gezet en zou zijn bedreigd door de divisieadmiraal in opdracht van de toenmalige minister van defensie en die verklaart te vrezen voor haar leven en dat van haar gezinsleden omwille van dit onderzoek, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich omtrent dergelijk essentiële zaken zou hebben ingelicht. Dit geldt des te meer daar aangenomen kan worden dat eerste verzoekende partij gezien haar hooggeplaatste diplomatieke en militaire positie, die zij meermaals benadrukt in het verzoekschrift, hiertoe wel de nodige contacten voor zal hebben. Het verweer dat eerste verzoekende partij van meet af aan heeft geweigerd om mee te werken, dat zij uiteindelijk ontslag heeft genomen en asiel heeft aangevraagd en dat zij sindsdien elk contact vermijdt met de Albanese militaire structuur, zodat zij enkel nog via de pers op de hoogte kan worden gesteld van het verdere verloop van dit onderzoek, kan volgens de Raad niet verklaren waarom zij gedurende al de tijd dat zij werd bedreigd (tussen 23 april 2013 en 12 juli 2013), en zeker in het begin, geen pogingen heeft gedaan om via haar contacten meer te weten te komen over dit onderzoek, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat niet van eerste verzoekende partij wordt verwacht dat zij hier alle details over kan geven. De Raad merkt hierbij nog op dat – buiten haar pogingen om via de divisieadmiraal zelf informatie los te krijgen – noch uit de gehoorverslagen, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid welke concrete pogingen eerste verzoekende partij hiertoe zou hebben ondernomen. Volledigheidshalve dient in dit verband nog door de Raad te worden aangestipt dat het zeer ongeloofwaardig overkomt dat eerste verzoekende partij dermate weinig informatie zou hebben meegekregen van de divisieadmiraal terwijl dan wel van haar verwacht werd dat zij voor de openbare aanklager zou getuigen over dit schandaal en terwijl haar achteraf meermaals een schriftelijke getuigenis werd voorgelegd die zij diende te ondertekenen en waarvan zij een kopie had gevraagd. De

Raad oordeelt het volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij, die gezien zij als hooggeplaatst officier werd gedetacheerd naar de NAVO en derhalve in een bijzondere vertrouwensrelatie staat tot haar militaire en politieke autoriteiten, initieel door deze autoriteiten, bij monde van haar brigadegeneraal en/of de minister van defensie, niet in kennis zou zijn gebracht van de hooggeplaatste personen die in deze problematiek betrokken waren, van de naam van de aanklager en van het exacte doel van het interne onderzoek waartoe haar hulp en getuigenis werd gevraagd. De Raad besluit dat het flagrante gebrek aan kennis in hoofde van eerste verzoekende partij de kern van haar asielrelaas betreft en de geloofwaardigheid van het relaas dan ook ernstig in het gedrang brengt.

Verder wenst de Raad er ook nog op te wijzen dat verzoekende partijen ook geen enkel begin van bewijs hebben kunnen bijbrengen over dit intern onderzoek. Betreft het door verzoekende partijen aangevoerde verweer dat verwerende partij zelf geen objectieve bewijselementen heeft aangebracht en dat de bewijslast in asielzaken gedeeld wordt tussen de asielzoeker en de asielinstanties, verwijst de Raad naar hetgeen reeds *supra* werd uiteengezet.

Daar waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat er geen aparte persoon bevoegd is om in de militaire structuur op te treden en dat verwerende partij op geen enkele manier aangeeft waarom het niet plausibel zou zijn dat er een openbaar aanklager betrokken is bij een intern onderzoek, wijst de Raad er wederom op dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om te bewijzen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij onwaar zouden zijn. Verder stelt de Raad vast dat de verklaring die eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor heeft afgelegd, met name dat de militaire aanklager werd afgeschafte en dat er dus geen specifieke aanklager is voor militaire zaken (administratief dossier, stuk 5a, p. 4), niet volstaat om te verklaren waarom er een openbare aanklager betrokken zou zijn bij een louter intern onderzoek (en dus niet een gewone rechtszaak of een strafonderzoek).

2.2.4.1. Inzake de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen sluitend bewijs aanbracht van haar effectief ontslag en dat zij ook geen informatie heeft over wat er verder met haar ontslagbrief gebeurde, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij wederom niet aangeeft waarom de ontslagbrief niet kan dienen als bewijs. Zij motiveert enkel dat het "weinig aannemelijk is" dat eerste verzoekende partij, in haar positie, geen antwoord heeft ontvangen. Verzoekende partijen opperen dat alweer geen rekening werd gehouden met de verklaringen van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen lichten toe dat eerste verzoekende partij haar ontslag indiende enkele weken voor haar vertrek, dat zij daarvoor niets heeft vernomen en hier in België (logischerwijze) evenmin, dat haar ontslag voor haar de enige uitweg leek, maar dat de (doods)bedreigingen echter bleven aanhouden, dat zij de brief onverwacht, persoonlijk heeft afgegeven aan de personeelsverantwoordelijke van defensie op een meeting van de NATO en dat deze man verrast was en dat de kwestie van een ontvangstmelding zelfs niet aan de orde is geweest. Verzoekende partijen benadrukken dat het geven van een ontslag een eenzijdige rechtshandeling is, die niet ongeldig wordt of onbestaande is wanneer geen stempel of ontvangsbewijs bij het ontslag wordt gegeven of wanneer een aanvaarding van het ontslag of weigering door de militaire autoriteit volgt. Verzoekende partijen vragen zich af hoe het gegeven dat eerste verzoekende partij nadien asiel aanvraag en haar verblijfsstatuut verbonden aan haar functie zelf beëindigde anders kan worden geïnterpreteerd dan dat eerste verzoekende partij minstens ontslag heeft genomen uit al haar functies en haar militaire functie in Brussel. Eerste verzoekende partij heeft dit volgens verzoekende partijen aangekaart, doch alweer verwerpt verwerende partij dit antwoord zonder objectieve redenen, zonder onderzoek, maar louter op basis van een vage veronderstelling. Niets duidt erop dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet geloofwaardig zouden zijn, ook niet op dit punt. Bovendien verklaarde eerste verzoekende partij ook dat de Albanese wet voorziet dat bij afwezigheid van een antwoord binnen de twee maanden betrokkene zelf ontslag kan nemen zonder wettelijke gevolgen.

Verzoekende partijen argumenteren verder dat zij asiel hebben aangevraagd in België, dat zij bewust hun woning hebben verlaten en dat zij uiteraard geen kennisgeving hebben gedaan van deze asielaanvraag met vermelding van hun nieuwe verblijfsadres aan de Albanese militaire autoriteiten. Eerste verzoekende partij heeft immers haar banden verbroken met de militaire structuur. Verzoekende partijen vragen zich dan ook af hoe men eerste verzoekende partij dan een antwoord zou moeten bezorgen omtrent haar ontslag. Verwerende partij maakt ten onrechte abstractie van de militaire structuren en de typische context van geheimhouding en voorzorgsmaatregelen die deze structuren kenmerken, aldus verzoekende partijen.

2.2.4.2. De Raad kan niet akkoord gaan met het betoog dat verwerende partij niet aangeeft waarom de ontslagbrief niet kan dienen als bewijs, dat verwerende partij enkel zou hebben gesteld dat het "weinig aannemelijk is" dat eerste verzoekende partij geen antwoord heeft ontvangen, dat er geen rekening zou zijn gehouden met de verklaringen van eerste verzoekende partij – die in het verzoekschrift worden herhaald – en dat verwerende partij dit antwoord zonder objectieve reden, zonder onderzoek, maar louter op basis van een vage veronderstelling zou hebben verworpen. Verwerende partij licht in de bestreden beslissing immers duidelijk toe dat eerste verzoekende partij helemaal geen informatie kon geven over wat er verder met haar ontslagbrief gebeurde, dat zij nooit een antwoord heeft ontvangen op deze brief, dat eerste verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat de Albanese wet voorziet dat bij afwezigheid van een antwoord binnen de twee maanden er geen wettelijke gevolgen verbonden zijn aan haar ontslagaanvraag en dat eerste verzoekende partij geen ontvangstbewijs- of stempel heeft neergelegd. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat uit niets blijkt dat eerste verzoekende partij daadwerkelijk haar ontslag heeft ingediend bij de Albanese defensie. Waar eerste verzoekende partij aangaf dat het in Albanië niet de gangbare praktijk is dat men een ontvangstbevestiging/bewijs krijgt, oordeelt verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat er op een ontslagaanvraag van iemand met haar hooggeplaatst diplomatiek en militair profiel niet schriftelijk gereageerd zou worden, en dat er hier bijgevolg geen schriftelijke stukken over zouden bestaan. Uit voormelde motivering kan volgens de Raad zeer duidelijk worden afgeleid waarom er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de door eerste verzoekende partij neergelegde ontslagbrief en waarom haar verklaringen dienaangaande niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor het feit dat zij geen stukken kan voorleggen waarmee zij effectief haar ontslag kan bewijzen. Dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met haar verklaringen en dat zij zich zou hebben beperkt tot vage veronderstellingen, betreffen argumenten die dan ook niet kunnen worden bijgetreden. Daarbij wenst de Raad er nogmaals op te hameren dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om dienaangaande zelf onderzoek te verrichten en dat de bewijslast op verzoekende partijen zelf rust.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat het geven van een ontslag een eenzijdige rechtshandeling is, die niet ongeldig wordt of onbestaande is wanneer geen stempel of ontvangstbewijs bij het ontslag wordt gegeven of wanneer een aanvaarding van het ontslag of weigering door de militaire autoriteit volgt, en zij er vervolgens nog op wijzen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat de Albanese wet voorziet dat bij afwezigheid van een antwoord binnen de twee maanden betrokkene "*zelf ontslag kan nemen zonder wettelijke gevolgen*", oordeelt de Raad dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het louter voorleggen van een eenzijdig door eerst verzoekende partij opgesteld ontslag geen bewijs vormt dat eerste verzoekende partij daadwerkelijk haar ontslag heeft ingediend bij de Albanese defensie. Wat er ook van zij, de Raad is niet in het minst overtuigd door de uitleg van verzoekende partijen dat het ontslag van eerste verzoekende partij zou zijn voltrokken door de loutere afgifte van een ontslagbrief die alleen eerste verzoekende partij zou hebben ondertekend, zonder dat zij hier verder nog iets over zou hebben vernomen. Hierbij dient er nogmaals op gewezen te worden dat eerste verzoekende partij zowel in Albanië als in Brussel een niet onbelangrijke functie bekleedde, hetgeen de door verzoekende partijen beschreven uiterst informele gang van zaken zeer onwaarschijnlijk doet overkomen.

Betreft de opmerking dat verzoekende partijen niet inzien hoe men eerste verzoekende partij dan een antwoord zou moeten bezorgen omtrent haar ontslag – zij hebben hun woning bewust verlaten en eerste verzoekende partij heeft alle banden verbroken met de Albanese militaire structuur – en het verwijt dat verwerende partij ten onrechte abstractie maakt van de militaire structuren en de typische context van geheimhouding en voorzorgsmaatregelen die deze structuren kenmerken, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer niet afdoende is om dit flagrante gebrek aan informatie en stavingstukken te verschonen. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat eerste verzoekende partij als hooggeplaatste binnen deze militaire hiërarchie over de nodige connecties zou beschikken om zich, meteen nadat zij haar ontslag zou hebben ingediend, te informeren omtrent de goede ontvangst en het verder verloop van het door haar reeds verschillende maanden geleden ingediende ontslag.

Daar waar verzoekende partijen zich afvragen hoe het gegeven dat eerste verzoekende partij nadien asiel aanvraag en haar verblijfsstatuut verbonden aan haar functie zelf beëindigde anders kan worden geïnterpreteerd dan dat eerste verzoekende partij minstens ontslag heeft genomen uit al haar functies en haar militaire functie in Brussel, merkt de Raad op dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij een hoge militaire functie bekleedde en dat zij op een gegeven moment asiel heeft aangevraagd in België, uiteraard niet als bewijs kan dienen voor de bewering van eerste verzoekende partij dat zij effectief haar ontslag heeft aangeboden bij de Albanese Defensie, laat staan dat hiermee kan worden bewezen dat eerste verzoekende partij haar ontslag heeft moeten indienen om te ontsnappen aan de bedreigingen van G. en de toenmalige minister van defensie. De dogmatische stellingname van

verzoekende partijen dat de aanvraag van asiel en de beëindiging van het verblijfsstatuut verbonden aan de functie van eerste verzoekende partij slechts op één manier kan worden geïnterpreteerd dan dat zij zelf ontslag heeft genomen, is volstrekt onjuist nu ook andere interpretaties mogelijk zijn waaronder een ontslag om dringende redenen – daargelaten de werkelijke toedracht hiertoe – uitgaande van de Albanese autoriteiten.

2.2.5.1. Nopens de motivering dat eerste verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vrees actueel is, werpen verzoekende partijen op dat G. nog steeds op post is en dat I. toch een voormalige minister op een zeer belangrijke post is en dat hij nog steeds actief is in de politiek. Dit houdt in dat hij gedurende jaren de administratie en militaire structuur naar zijn hand heeft weten te zetten en dat zijn invloedssfeer uiteraard nog in belangrijke mate aanwezig is. Het is niet omdat een minister verandert dat de militaire structuur verandert, onderstrepen verzoekende partijen. Verzoekende partijen wensen tevens te benadrukken dat eerste verzoekende partij openlijk de militaire orders heeft genegeerd en de hoogste militaire overheden heeft gedesavouéerd, bovendien op een directe en persoonlijke wijze ten aanzien van divisieadmiraal G..

Gelet op het voorgaande kan verwerende partij volgens verzoekende partijen onmogelijk, in deze context, abstractie maken van deze gegevens en voorhouden dat hun vrees niet meer actueel zou zijn. Eerste verzoekende partij vreest immers niet alleen de politieke macht van I. en voormalige machthebbers, maar evenzeer de militaire structuur in dienst van een politieke klasse, waarvan I. deel uitmaakte en maakt. Eerste verzoekende partij kan ook om evidente redenen, namelijk het *“hoog geheime gehalte van de militaire contacten en bronnen”*, de heersende controle daarin en de onmogelijkheid nog contact op te nemen met voormalige collega's, bezwaarlijk worden verweten geen tastbare bewijzen te kunnen voorbrengen. Verzoekende partijen wijzen er op ook op dat eerste verzoekende partij bepaalde aspecten, zoals de vergadering met de toenmalige minister van defensie A. I. en de divisieadmiraal K. G. of zijn ontslag nooit zal kunnen aantonen met een tastbaar bewijs. Om veiligheidsredenen heeft eerste verzoekende partij niemand op de hoogte gebracht, buiten haar vrouw in zeer beperkte lijnen. Ook haar familie in Albanië is niet op de hoogte. Om dezelfde reden heeft eerste verzoekende partij geweigerd dat een tolk zou aangesteld worden en om dezelfde reden verzoekt zij om behandeling met gesloten deuren.

2.2.5.2. Verzoekende partijen stippen in hun verzoekschrift aan dat G. nog steeds op post is, dat I. nog steeds in de politiek zit, dat hij nog steeds invloed heeft op de militaire structuur in Albanië, dat deze militaire structuur niet veranderd is en dat eerste verzoekende partij ook deze militaire structuur vreest, niet alleen de voormalige minister van defensie. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor reeds aangaf dat I. slechts een schakel in de ketting is, dat de militaire structuur in haar geheel niet werd aangeraakt sinds de jongste verkiezingen, dat alles wat I. in het verleden uitvoerde, geruggesteund werd door de militaire structuur en dat G. van wie de bedreigingen rechtstreeks uitgingen, nog steeds op zijn stoel zit. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat deze uitleg niet overtuigt omdat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor duidelijk heeft aangegeven dat I. in opspraak kwam als hoofd van de Albanese Defensie nadat Albanië in het VN-rapport ervan beschuldigd werd illegaal wapens te hebben geleverd aan Libië – wat verzoekende partijen uitdrukkelijk bevestigen in het verzoekschrift – dat de hele opzet met de valse getuigenis er net in bestond I. uit de wind te zetten, dat het bevel rechtstreeks van I. kwam en dat de minister rechtsreeks verantwoordelijk was voor de illegale wapenhandel. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen argumenten aan waarmee zij het voormelde alsnog in een ander daglicht kunnen plaatsen. Eerste verzoekende partij heeft derhalve zelf aangegeven dat de voormalige minister van defensie A. I. zelf de spil was in deze problematiek rond de verboden wapenleveringen en dat hij het was die opdracht gaf tot een carrousel van valse getuigenissen. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien dat in het licht van de gewijzigde politieke situatie, meer in het bijzonder de aanstelling van een nieuwe minister van landsverdediging, die behoort tot een andere politieke partij dan deze van de voormalige zwaar in opspraak gekomen A. I., en in acht genomen de vaststelling dat eerste verzoekende partij weigerde aan deze wanpraktijken deel te nemen, eerste verzoekende partij actueel om de door haar voorgehouden redenen in haar land van herkomst zou worden vervolgd. Immers ook de legertop handelde, zoals eerste verzoekende partij zelf heeft aangegeven, in opdracht van de toenmalige minister van landsverdediging die nu niet meer aan zet is en is vervangen door een politiek opposant.

Indien aan het relaas van verzoekende partij geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, en derhalve bewijs zou bestaan en mogelijks zou kunnen worden bijgebracht, verwijst de Raad voor wat betreft het betoog aangaande het gemis aan bewijs en verdere informatie naar het reeds gestelde in de punten 2.2.3.2. en 2.2.4.2..

2.2.6.1. Zoals in de bestreden beslissingen wordt vermeld, staan de militaire/politieke positie van eerste verzoekende partij en de beschuldigingen ten aanzien van Albanië (en toenmalig minister I.) niet ter discussie. Uit de persartikels blijkt eveneens dat deze beschuldigingen grote politieke deining veroorzaakten en de toenmalige minister in opspraak brachten. Een intern onderzoek in Albanië daarin is dan ook een logisch gevolg en de mogelijkheid dat aan eerste verzoekende partij werd opgedragen door de hiërarchie om mee te werken aan een toedekking is dan eveneens denkbaar. Bovendien kan haar ontslag niet ernstig in twijfel worden getrokken, temeer nu eerste verzoekende partij zich onbetwistbaar in België bevindt en dus haar succesvolle carrière abrupt heeft beëindigd. Dit alles in de Albanese context maakt hun asielrelaas meer dan geloofwaardig, aldus verzoekende partijen. De elementen die de tegenpartij uiteindelijk wel ter discussie stelt, volstaan niet om het asielrelaas van verzoekende partijen te verwerpen. De vrees die daaruit voortvloeit voor betrokkenen is wel degelijk gegrond en persoonlijk en aannemelijk in de Albanese context.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen nogmaals bepaalde zaken wensen te benadrukken die reeds aan bod zijn gekomen in onderhavig arrest, dat zij nogmaals wensen aan te stippen dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat de elementen die verwerende partij ter discussie stelt niet volstaan om hun asielrelaas te verwerpen. De Raad verwijst naar de in dit arrest gedane uiteenzetting en duidt erop dat bovenstaand betoog verder geen argumenten bevat waarmee verzoekende partijen alsnog afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen hameren erop dat bij het onderzoeken van de vrees voor vervolging rekening dient te worden gehouden met de individuele situatie van de aanvrager. Verzoekende partijen merken dienaangaande op dat de vraag kan worden gesteld waarom iemand met zo'n profiel een dergelijk verhaal zou verzinnen om zijn bloeiende carrière en zijn welvarende situatie achter te laten en zich te nestelen in de "comfortzone" van het Klein Kasteeltje en de onzekerheid van een asielprocedure. Het individueel profiel van eerste verzoekende partij, haar gekend standpunt, haar consequente beslissing om ondanks een lange militaire carrière ontslag te nemen uit het leger en uit een belangrijke internationale militaire functie – waarbij zij alle sociale en financiële voordelen en privileges verbonden aan de functie opgeeft – en de specifieke omstandigheden van haar asielaanvraag (tijdens een geldig langdurig verblijf in België) maken dat geloof kan worden gehecht aan het feit dat haar individuele dissidente politieke mening en haar houding haar in de negatieve aandacht plaatst van de Albanese autoriteiten en militaire bevelhebbers.

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij het relaas van eerste verzoekende partij in dat opzicht volledig en in haar geheel had moeten beoordelen, specifiek rekening houdend met haar profiel. De commissaris-generaal houdt volgens verzoekende partij evenmin rekening met de specifieke militaire context waarin de vrees zich voordoet en zij vergt volgens verzoekende partijen een graad van bewijs die niet realistisch kan worden genoemd en die evenmin door het vluchtelingenverdrag wordt gevegd.

2.2.7.2. De Raad wenst er vooreerst nogmaals op te wijzen dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij ontslag zou hebben genomen – een bewering die zij niet kan staven aan de hand van enig bewijsstuk, zoals eerder werd opgemerkt – en vervolgens asiel heeft aangevraagd in België niet op zich als bewijs kan dienen voor de beweerde asielproblematiek, met name dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Albanië omdat eerste verzoekende partij en haar gezin daar zouden worden vermoord omwille van het feit dat eerste verzoekende partij steeds is blijven weigeren om een schandaal waarbij de minister van defensie betrokken zou zijn, mee te helpen toedekken. Daar waar verzoekende partijen nogmaals benadrukken waarom iemand zijn bloeiende carrière en de eraan verbonden privileges zou opgeven door zelf ontslag te geven, wat juist de geloofwaardigheid van haar relaas bevestigt, wijst de Raad naar het reeds gestelde onder punt 2.2.4.2. *in fine*.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verwerende partij het relaas van eerste verzoekende partij volledig en in haar geheel had moeten beoordelen, specifiek rekening houdend met haar profiel, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen echter duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het specifieke profiel van eerste verzoekende partij, met name dat zij een hooggeplaatste militair is die werd benoemd als lid van de militaire vertegenwoordiging van Albanië bij de NAVO. Het is net haar functie/positie die ervoor zorgt dat verwerende partij het niet aannemelijk acht dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van bepaalde zaken en dat zij omtrent bepaalde elementen geen bewijsstukken kan voorleggen, zo blijkt uit de bestreden beslissingen (zie ook *supra*).

Betreft ten slotte het verwijt dat de commissaris-generaal evenmin rekening zou hebben gehouden met de specifieke militaire context waarin de vrees zich voordoet en dat hij een "graad van bewijs" zou

vereisen die niet realistisch kan worden genoemd en die evenmin door het vluchtelingenverdrag wordt gevegd, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar bovenstaande uiteenzetting.

2.2.8.1. Verzoekende partijen wijzen er nogmaals op dat verwerende partij eigenlijk weinig heeft ondernomen om het asielrelaas ernstig te onderzoeken, dat de weigeringsbeslissing enkel gebaseerd is op een zogenaamd gebrek aan bewijs over het intern onderzoek en het ontslag van eerste verzoekende partij en op het feit dat een nieuwe minister van defensie is verkozen en dat de kern van het relaas dus niet door verwerende partij werd besproken, met name het VN-rapport, het geschonden wapenembargo, de positie van eerste verzoekende partij en de feiten die aan de oorsprong liggen van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen wensen verder aan te kaarten dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet worden tegengesproken door objectieve gegevens of informatie en dat er niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat haar verklaringen inhoudelijk coherent en consistent zijn en niet redelijk betwist worden.

2.2.8.2. De Raad kan zich niet scharen achter het betoog van verzoekende partijen dat hun asielrelaas niet ernstig werd onderzocht door verwerende partij en dat verwerende partij heeft nagelaten om de kern van hun asielrelaas te bespreken/onderzoeken. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers duidelijk dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangehaalde feiten en elementen heeft besproken maar dat zij tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koesteren of dat zij er een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden. Dat verwerende partij hierbij de kern van hun relaas niet zou hebben besproken en zou hebben nagelaten om hun asielaanvraag ernstig te onderzoeken, betreft dan ook een argument dat geheel niet te rijmen valt met de inhoud van de bestreden beslissingen. In dit verband wenst de Raad nog te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.17..

Waar verzoekende partijen tevens bemerken dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet worden tegengesproken door objectieve gegevens of informatie en dat er niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat haar verklaringen inhoudelijk coherent en consistent zijn, duidt de Raad er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.9.1. Verzoekende partijen voegen een zestal nieuwsberichten toe (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en leggen uit waarom deze stukken hun verklaringen bevestigen. Uit deze artikelen blijkt immers dat er effectief druk werd gezet op voormalig minister I., dat de minister, zoals eerste verzoekende partij stelde, op 15 mei 2013 in Brussel aanwezig was en dat hij vandaag uiteindelijk ook duidelijk gevisieerd wordt voor zijn voormalige corrupte activiteiten. Hoewel de affaire van de wapenleveringen niet specifiek vermeld wordt, worden de onfrisse praktijken en de corruptie die eerste verzoekende partij vermeldde in het kader van haar asielrelaas hiermee minstens bevestigd of aannemelijk gemaakt. Opnieuw bevestigt dit dat het aannemelijk is dat de minister de valse verklaring van eerste verzoekende partij wenste aan te wenden om buiten schot te kunnen blijven.

2.2.9.2. De Raad is van oordeel dat hij zich volledig kan aansluiten bij hetgeen verwerende partij dienaangaande in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *“Verweerder antwoordt dat het artikel van de site ‘www.balkaneu.com’ toelichting geeft omtrent de verklaring van Staatssecretaris van Defensie, E. K. (...), die verklaart dat Albanië het internationaal embargo niet zou geschonden hebben. Het artikel van de site ‘www.(t)op-channel.tv’ betreft de vraag van Socialist MP, E. B. (...), om een onderzoek te beginnen naar de schending van het embargo in Libië door de Albanese autoriteiten. De artikels van de sites ‘www.vancouver.sun.com’, (...) ‘www.balkanblog.org’ en (...) ‘www.balkaninsight.com’ betreffen de klachten en het onderzoek tegen de voormalige Minister van Defensie A. I. (...) aangaande klachten omtrent corruptiepraktijken. Voorts, is er nog een artikel aangaande de aanwezigheid van deze Minister I. (...) tijdens een meeting georganiseerd door het Euro-Atlantic Partnership Council in het NAVO-hoofdkwartier te Brussel. Verweerder stelt vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt op welke wijze deze hierboven aangehaalde artikels, waarin verzoekers naam geenszins vermeld wordt, de door hem voorgehouden persoonlijke vervolgingsfeiten kunnen staven. Uit deze artikels kan geenszins afgeleid worden dat er daadwerkelijk een intern onderzoek zou lopen tegen voormalig Minister I. (...), noch dat verzoeker hierin een valse getuigenis zou moeten afleggen. De loutere verwijzing naar en neerlegging van dergelijke artikels, waarvan een aantal zelfs geen betrekking hebben op de affaire aangaande het Ministerie van Defensie na het verschijnen van het VN-rapport over schendingen van het wapenembargo tegen Libië door onder andere Albanië, staven geenszins dat deze zaak daarna nog een vervolg kreeg, laat staan dat verzoeker bij een intern onderzoek zou betrokken geweest zijn.(...)”*

2.2.10.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat de enkele twijfel geuit omwille van ongefundeerde veronderstellingen niet kan verhinderen dat de grond van de zaak degelijk dient te worden onderzocht. Dienaangaande verwijzen zij naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien er al twijfel zou zijn over bepaalde aspecten van hun relaas, dient hen hoe dan ook het voordeel van de twijfel te worden toegekend. In dit verband verwijzen verzoekende partijen naar de “*constante rechtsspraak*” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, naar de UNHCR-Proceduregids, naar artikel 4.5. “*van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG*” en naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen benadrukken dat zij voldoende elementen hebben aangebracht die wijzen op een mogelijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat zij daartoe alle elementen hebben overgelegd en dat zij hebben meegewerkt om hun verzoek optimaal te staven. Er is volgens hen dan ook voldaan aan de in het voormelde artikel vermelde voorwaarden. Tot slot verwijzen verzoekende partijen nog naar artikel 4.4. van de “*Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*”. Verder in het verzoekschrift hameren verzoekende partijen er nogmaals op dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar de werkelijke vraag, namelijk naar de motieven van de vrees, niet mag overheersen. De fundamentele vraag die moet worden gesteld blijft dus of zij effectief redenen hebben om vervolging te vrezen in de zin van het vluchtelingenverdrag, aldus verzoekende partijen.

2.2.10.2. Waar verzoekende partijen opmerken dat (ondanks enige twijfel over bepaalde elementen) de fundamentele vraag die moet worden gesteld blijft of zij effectief redenen hebben om vervolging te vrezen in de zin van het vluchtelingenverdrag, wijst de Raad er nogmaals op dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangehaalde feiten en elementen in overweging heeft genomen doch dat zij heeft besloten dat verzoekende partijen niet hebben kunnen aantonen dat zij in Albanië een gegronde vrees voor vervolging koesteren of dat zij er een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden.

Betreft het argument van verzoekende partijen dat hen hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, stelt de Raad vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielproblematiek. Er kan evenmin toepassing worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, nu verzoekende partijen niet hebben aangetoond in het verleden reeds te zijn vervolgd, of reeds ernstige schade te hebben ondergaan, of reeds rechtstreeks te zijn bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade.

2.2.11.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij afkomstig zijn van Albanië, een zogenaamd veilig land van herkomst. Verzoekende partijen citeren dienaangaande artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en duiden erop dat voormeld artikel niet meer dan een weerlegbaar vermoeden instelt, dat de asieleroverheid er niet van mag weerhouden een individueel en grondig onderzoek te doen naar de vrees voor vervolging op dezelfde wijze als voor de landen die niet als “veilige landen van herkomst” worden beschouwd. Zij verwijzen hierbij naar de voorbereidende werken bij het artikel in kwestie. Verzoekende partijen merken op dat verwerende partij reeds overging tot een individueel onderzoek, wat de ernst van dit dossier aantoonde, maar dat verwerende partij echter heeft nagelaten een grondig analyse van het door hen aangehaalde risico te verrichten.

2.2.11.2. De Raad ziet niet in hoe de uiteenzetting omtrent artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet relevant kan zijn, aangezien de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partijen in overweging heeft genomen. Nopens de kritiek dat verwerende partij zou hebben nagelaten om een grondige analyse te verrichten van het door hen aangehaalde risico, verwijst de Raad naar wat gesteld werd onder punt 2.2.8.2..

2.2.12.1. Verzoekende partijen werpen op dat de door hen aangehaalde vrees voor vervolging is gelieerd aan één van de criteria voorzien in het vluchtelingenverdrag. Zo kan hun vrees voor vervolging gelieerd worden aan de politieke overtuiging die eerste verzoekende partij manifest heeft geventileerd tegen de bestaande politieke heersende klasse, waarvan de minister van defensie deel uitmaakt, en tegen de militaire topstructuren. Hun vrees kan verder eveneens geanalyseerd worden als vrees omwille van het behoren tot een sociale groep, met name de sociale groep van militairen die hun militaire oversten om principiële redenen de rug toekeren om niet deelachtig te moeten zijn aan schendingen van internationale afspraken en illegale wapenleveringen. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar het UNCHR-“*Handboek*”, naar rechtsleer en naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat nergens in de bestreden beslissingen betwist wordt dat de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor vervolging gelinkt kan worden aan één van de in de vluchtelingenconventie vermelde vervolgingsgronden. Aangezien dit element helemaal niet ter discussie staat, doet bovenvermeld betoog dan ook niet ter zake.

2.2.13.1. Verzoekende partijen betogen dat zij eveneens dienen te worden beschouwd als "*réfugiés sur place*". Verzoekende partijen stellen dat zij op geloofwaardige en coherente wijze aantonen dat zij in geval van terugkeer manifest een gevaar voor vervolging lopen en een vrees voor hun leven hebben. Verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting over het begrip "*réfugié sur place*" en verwijzen hierbij naar rechtspraak en rechtsleer.

2.2.13.2. Waar verzoekende partijen nog stellen dat zij dienen te worden beschouwd als "*réfugiés sur place*", wijst de Raad er wederom op dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de Albanese overheden eerste verzoekende partij als een gevaar zouden beschouwen of zouden viseren. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet als *réfugié sur place* worden beschouwd.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog een uitgeprinte foto neerleggen waarop te zien is dat eerste verzoekende partij de hand schudt met de voormalige president van de Verenigde Staten George Bush, ziet de Raad niet in hoe het bijbrengen van een dergelijke foto een weerlegging kan uitmaken van de motieven van de bestreden beslissingen. Daarenboven stelt de Raad vast dat deze foto overduidelijk een vervalsing betreft nu de belichting op het hoofd van beide personen totaal anders is, de blik van eerste verzoekende partij opvallend wegdraait van de president die hij de hand schudt en de achtergrond van het hoofd van eerste verzoekende partij volledig afwijkt van de achtergrond van de gehele foto en niet correct is ingepast aan de rechterzijde van de middelste klassieke zuil die zich tussen beide personen bevindt. Dat eerste verzoekende partij het nodig acht zicht te bedienen van een valse foto brengt haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze in het gedrang.

2.2.15. Waar verzoekende partijen uiteenzetten waarom het evident is dat een intern vestigingsalternatief in deze context moeilijk kan worden aanvaard en zij verder nog een theoretische uiteenzetting geven van dit concept, merkt de Raad op dat dit helemaal niet ter sprake komt in de bestreden beslissingen en dat de argumentatie die verzoekende partijen desbetreffend aanvoeren dan ook niet relevant is.

2.2.16. De Raad komt, het geheel van voorgaande vaststellingen in acht genomen, tot het besluit dat verwerende partij met recht kon vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden asielproblematiek en dat verzoekende partijen hoe dan ook niet aantonen dat hun vrees actueel is. Om die reden kan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 augustus 2013 en 23 oktober 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT